

řikej, že mě miluješ.

Jen mi dál ~~lži~~

řikej, že mě potřebuješ.

Jen mi dál ~~lži~~

Znáte z:

Disney+

řikej, že jsem jen tvoje.

Jen mi dál ~~lži~~

řikej, že to neskončilo.

Jen mi dál ~~lži~~

řikej, že se změníš.

Jen mi dál ~~lži~~

román

Jen mi dál lži

Carola Lovering

Jen mi dál lži

řikej, že mě miluješ.

Jen mi dál ~~lži~~

řikej, že mě potřebuješ.

Jen mi dál ~~lži~~

řikej, že jsem jen tvoje.

Jen mi dál ~~lži~~

řikej, že to neskončilo.

Jen mi dál ~~lži~~

řikej, že se změníš.

Jen mi dál ~~lži~~

román

Jen mi dál lži

Carola Lovering

TELL ME LIES

Copyright © 2018 by Carola Lovering

Všechna práva vyhrazena.

Návrh obálky © Donna Cheng

Fotografie autorky © Kacey Klonsky

České vydání © Bourdon, 2024

Překlad © Romana Hegedüsová, 2024

ISBN 978-80-7611-212-4

*Mé matce, pravé Lucy –
jsi světlem mého života.*

*A každému, kdo někdy měl svého Stephena DeMarca.
Tato kniha je pro vás.*

Člověk se někdy k něčemu rozhodne, neví ani jak,
a to rozhodnutí pak trvá vlastní setrvačností.
Rok od roku je těžší ho změnit.

— MILAN KUNDERA, *Nesnesitelná lehkost bytí*

Zachvěju se při pomyšlení, jak snadno se můžete v lidech
naprosto zmýlit – jak snadno lze jejich jednu malou část
zaměnit za celek...

— LAUREN OLIVER, *Chvilé před koncem*

ČÁST I

1

LUCY

Srpen 2017

Je téměř tři čtvrtě na šest ráno a já se instinktivně probudím dvě minuty předtím, než mi zazvoní budík, jako správná neurotická a nevyspalá Newyorčanka, jakou jsem se stala. Po dvou láhvích vína, které jsme při večeři (kterou jsem platila *já*) zlikvidovali s Danem, mě pěkně bolí hlava, ale přesto se přinutím vstát z postele. Tři prášky na bolest, dva hrnky kafe a adderall na povzbuzení pozornosti, a dnešek nějak přežiju. A o to jde v New Yorku především, ne? Nějak přežít.

Dane se dál převaluje v posteli a já se oblékám. Soukám se do nových legín velikosti 36, už ne 34, jakou jsem měla ve třetáku. Fuj.

„Co blbneš?“ zamumlá rozespale. „Pojď si ještě lehnout.“ S tváří zabořenou do polštáře se natáhne a popadne mě za nohu.

„Letím na půl sedmou do SoulCycle na spinning.“ Ruku mu hned setřesu. „Už jsem zapsaná.“ Nasoukám se do sportovního topu. Sama sobě se hnusím, když vidím, jak se mi pod pružnou látkou rýsuje břicho těhotné vším tím večerním jídlem.

V koupelně si rychle opláchnu obličej a půl minuty věnuju čištění zubů. Hodinky ukazují za čtyři minuty šest, přijdu pozdě. Ať se v New Yorku pohybuju, jak rychle chci, pořád chodím pozdě. Popadnu pracovní tašku, věci na sprchování, oblečení a taky tašku s věcmi na víkend. Jedu Bree na svatbu, a zaplať pánbů, že jsem měla tolik rozumu a sbalila si věci předtím, než jsme se s Danem večer opili.

„Pa,“ pozdravím Danea a tak trochu doufám, že mezitím zase usnul.

„Kotě... pojď ke mně.“ Převalí se na bok a rozpřáhne ruce. Dane mi říká „kotě“ od chvíle, kdy jsme se poznali. To bylo před třemi měsíci, kdy jsem na něj narazila jednoho opilého odpoledne v restauraci Frying Pan. Zatímco se slunce pomalu utápělo v řece Hudson, nemohla jsem si pomoci a musela se přivinout k jeho opálenému krku, co tak krásně voněl. *Dáš si pivo, kotě?* Tiše se usmál a odhalil jeden přední zub delší než druhý. Jasně, od chlapa, jako je Dane, zní oslovení *kotě* jako děsné klišé. Dnes ráno ale vypadá tak roztomile a rozespale, že se nechám přitáhnout blíž a políbit na rozloučenou.

„Takže se do pondělka nevidíme?“ zamumlá.

„Vrátím se v neděli večer.“

„Dobře, v neděli spolu něco podnikneme. Užij si to, kotě. Budeš ta nejvíc sexy družička. Mrzí mě, že nemůžu jet s tebou.“

„Mě taky, kotě,“ odpovím a vyzkouším si to slůvko. Trochu si z něj utahuju, ale je moc ospalý na to, aby si toho všiml. Opravdu jsem si přála, aby jel na svatbu se mnou, jako můj partner, jenže Bree s Evanem neschvalují „plus jednoho hosta“, pokud není dvojice zasnoubená. A co se mého zasnoubení s Danem týče, nic nemohlo být vzdálenější pravdě.

Odejdu z bytu, aniž bych rozsvítila. V kuchyni po nás zůstal nepořádek. Dane se ale nepochybně se špinavými talíři obtěžovat nebude. Co se úklidu týče, fakt mi nepomáhá. Moje nová spolubydlčí Julie si musí myslet, že jsem bordelářka. Kdyby tu pořád bydlela Bree, bylo by to jedno, jenže nebydlí, před třemi měsíci se odstěhovala k Evanovi.

Než vyjdu na ulici, je osm minut po šesté. Metrem se na předměstí nejspíš včas nedostanu, a tak raději mávnu na taxík. Díky zaměstnavateli mám metro zadarmo, takže je dost nezodpovědné utratit za cestu deset dolarů, ale nechci o ten spinning přijít.

Sál je samozřejmě plný, protože lekci vede Courtney, a její hodiny spinningu jsou plně zamluvené minutu poté, co se v pondělí v poledne otevře týdenní rezervační systém. Každé pondělí mám nastavený budík na 11:55, abych byla připravená.

Dnes ráno nám Courtney dává opravdu zabrat, a já mám pocit, že mi vybuchne hlava. Asi jsem nevpila dost vody.

„Zadek dozadu! A zpět! A dozadu! A ZPĚT!“ huláká Courtney do mikrofonu, zatímco z reproduktorů se na nás s duněním valí mix hudby Wize Khalify. Nesnesitelně mě bolí stehna, ale spálené kalorie stojí za to. A tak se do toho opřu ještě víc.

„Kardio je váš přítel!“ Courtney šlape do pedálů rychleji než všichni ostatní, a navíc se přitom usmívá jako sluníčko. Říkám si, kde se v ní o půl sedmé ráno bere tolik energie. Nejspíš se do jedné do rána se svým novým, žhavým, ačkoliv trochu směšným asi-přítelem neprolévala sauvignonem a nezajídala to smaženými batátovými hranolky. Dane skoro nepracuje. Zřejmě se nejdřív bude půl dne povalovat u mě v posteli a sledovat na YouTube videa o surfování a pak svou pozornost obrátí ke své práci, „marketingu na dálku“.

Po lekci spinningu sotva pletu nohama, ale jsem šťastná, že to mám za sebou. V šatně si dám sprchu a nachystám se do práce – chce to make-up, jen lehce. Do kanceláře na Čtyřicáté sedmé a Madison to mám rychlou chůzí sedm bloků severovýchodně.

„Jsi tu brzy,“ ušklíbne se Alanna, když vejdu do dveří. Ve skutečnosti to má znamenat: *Jsi tu brzy, ale ne dřív než já.* Alanna má pocit, že mi šéfuje, protože je *manažerka zákaznického účtu* a já jsem *vedoucí zakázek* pro stejného klienta. Přitom máme obě stejnou šéfovou, Melissu, *ředitelku obchodního oddělení*. Bože, nesnáším pracovní tituly v korporátech.

„Byla jsem na spinningu,“ říkám a sleduju, jak se láduje jahodovým jogurtem. Alanna si zřejmě myslí, že jí zdravě, ale každý přece ví, že tyhle jogurty jsou napěchované cukrem – musíte kupovat jen bílý.

Ignoruje mě. Odpudivým způsobem olízne víčko a pak nacpe kelímeček do koše. Chci se ozvat a říct jí, že tohle se má recyklovat, ale Alanna už je zpět u počítače a fuká do klávesnice svými vínově nalakovanými nehty. Dlouhé černé vlasy má na vršku hlavy sepnuté do drdolu. Takhle je nosí, když se jí nechce vlasy žehlit do hladka nebo si vyrobit dokonalé vlny, jaké nosí modelky Victoria's Secret. Oči má jako obvykle nalíčené silnou vrstvou černého make-upu, díky čemuž jí dost drsně vystupují z obličeje. Alanna neoplývá přirozenou krásou, ale jako spousta dívek v New York City dělá všechno tak, jak se to dělat má. Vytrhává a zvýrazňuje, drží diety a mění se v něco, čím není.

Neříkám, že sama dělám všechno přirozeně – pořád si nedokážu pomoci a musím hlídat, co sním, a vypotřebovala jsem tolik bronzerů, že je ani nespočítám –, ale nikdy bych nechodila dvakrát týdně na foukanou, jako některé holky, co znám, ani bych nevyhodila sto čtyřicet dolarů za prodloužení řas. Na Manhattanu si určité dívky drží jistou úroveň, ale na to já nemám ani čas, ani peníze. Navíc si myslím, že silná vrstva make-upu vypadá děsivě. Nejsem žádná supermodelka, to ne, ale myslím, že jsem hezká, aniž bych se o to musela moc snažit. Klidně si vystačím s řasenkou a náznakem očních linek.

Procházím si maily a oči mě přitom pálí únavou. Adderall mi moc nepomáhá. Na svatební zkušební večeři budu naprostá troska.

Melissa se k nám přikrade bez pozdravu. Jakmile se ale přepne do šéfovského módu, její nejistota mizí jako mávnutím kouzelného proutku.

„Lucy, vytiskla jsi program schůzky?“ zeptá se Melissa stroze s pohledem upřeným stranou. Je ještě víc na koni než Alanna, což dohromady s její sociální dysfunkcí tvoří děsivou kombinaci.

Zvedám ze stolu složku s deseti kopiemi.

„Lidé z Expedie tu budou za dvacet minut. Alanno, skoč do Financier pro pár zákusků. A ovocnou mísu, jestli budou mít.“

„Jasně.“ Alanna nesnáší, když Melissa posílá na pochůzky ji. Cítím, jak to v ní vře. Tohle máme s Alannou společné, obě nemáme rády Melissu. A jak se zdá, Melissa nemá ráda nás.

„Lucy,“ obrátí se Melissa ke mně. „Pojďme si projít program.“

„Neměly bychom počkat na Harryho?“ Harry je viceprezident pro marketing, Melissin šéf. Býval i můj šéf, než jeho a Melissu povýšili. Harry je můj neoblíbenější člověk v *The Suitest*, což je řadový online magazín, pro který pracuju, a také údajně „ucelený internetový průvodce nejlepšími hotely po celém světě“. Harry nosí kravaty značky Emilio Pucci a v pauzách na oběd mě bere na nákup předváděcích výrobků. Jeho manžel Dominick pracuje jako redaktor pro online lifestyleový magazín *Departures*. Žijí spolu v jednaosmdesátém patře nové štíhlé budovy na Park Avenue. Když se Melissa chová jako obzvlášť velká mrcha, můžu se schovat u Harryho v kanceláři. Vyhodit ji nemůžu, na to je moc dobrá v tom, co dělá – zvládá toho spoustu a rychle, ale Harry se mnou souhlasí, že je to neskutečně

škrobená kráva. Podle Harryho se v našem oboru chová škrobeně spousta lidí, jen si to člověk nesmí brát osobně.

„Harryho na schůzce s Expedií nečekejte,“ oznámí mi Melissa důležitě, ačkoliv minulý týden se Harry setkání s tímto zákazníkem účastnil.

„Ale on přece chodí na všechny schůzky se zákazníky.“

„Už ne,“ štěkne po mně Melissa. „Vedením tohoto účtu pověřil mě. Já jsem je získala.“

Potlačím neodolatelnou chuť protočit oči. Melissa si nikdy nenechá ujít příležitost, aby nám připomněla, že to *ona* pro firmu získala Expedii. Skutečně si neumím představit, jak se jí to povedlo.

Projdeme si program setkání; Alanna se vrací s podnosem plným lákavě vypadajícího pečiva; klient dorazil včas a schůzka může začít. Lidé z Expedie mají rádi, když mají mítinky spád, což mi vyhovuje, protože mi ještě stále tepe v hlavě. Dávám si třetí kafe. Jídla jsem se nedotkla, ačkoliv za čokoládový croissant bych dala život. Sleduju Alannu, jak pozoruje pečivo, a vsadila bych se, že na něj má stejný záslusk jako já. Možná, že si kousek dopřála už v pekárně. Melissa se beze studu zakousne do jablečného šneka s plevou. Nebezpečí sacharidů ji zjevně nijak netrápí, až jí tu lhostejnost téměř závidím. Jenže tak to opravdu není. Melisse je jednatřicet, je svobodná, divná a veškerý volný čas tráví se svou kočkou nebo zveřejňováním selfiček se svou kočkou na Instagramu. Kdyby to nebyla taková hnusná mrcha, bylo by mi jí líto.

Klient odešel, a tak napíšu pro Melissu záznam ze schůzky a upozorním ji, že odcházím dřív. Podívá se na mě tak, jako by o tom slyšela poprvé, ačkoliv jsem ji o tom informovala už před měsícem a tento týden jí to připomínala každý den.

„Jedu do New Jersey, vdává se mi kamarádka? Jdu jí za družičku a oběd s nevěstou máme už dnes. Včera jsem ti to připomínala? Jede mi to v 11:02 ze stanice Penn?“ Všechno, co říkám, zní jako otázka. Kéž bych z ní nebyla tak nervózní.

„Fajn.“ Melissa se zamračí a pak divně střelí pohledem stranou. Alanna si polila rukáv kávou a taky se zamračí. V obchodním oddělení je mračení v popisu práce.

„Než odejdeš, zastav se u mě v kanceláři.“ Melissa si nenechá ujít jedinou možnost, jak světu připomenout, že teď coby obchodní ředitelka má vlastní kancelář. A to ji povýšili už víc jak před rokem a její „kancelář“ je v podstatě jen kóje bez dveří asi metr od mého stolu.

„Hned?“ Okamžitě se mi zhoupne žaludek.

„To by bylo ideální,“ pronese Melissa povýšeně a za zády cítím Alanin úšklebek.

Následuju Melissu do její „kanceláře“.

„Nechceš mi říct, co je sakra tohle?“ Melissa ke mně otočí obrazovku svého notebooku. Má otevřený článek na stránkách Departures.com s názvem: „Stojí nám to za to? Jaká rizika jsme ochotni podstoupit kvůli cestování“ od Lucy Albright.

„Článek, co jsem napsala.“

„To vidím.“ Tvář se jí proměnila v něco ohavného. Vidím špatně nanesený make-up i to, že nažloutlá pokožka kolem jejích úst vypadá, jako by byla popraskaná. Kdykoliv na mě zaútočí takhle osobně, je mi z toho divně. Melissa miluje, když na mě a na Alannu může být z titulu své pozice naštvaná, ovšem většinou to dělá bezpečně schovaná za svým monitorem. Ze vzdálenosti menší než metr rozesílá pasivně agresivní e-maily nebo píše zprávy na chat, aniž by pronesla jediné slovo. Melissa odvádí v *The Sui-test* dobrou práci, nakonec Expedia je náš největší klient, ale vést skutečný, osobní rozhovor na jiné téma, než je program schůzek, je jí příliš nepříjemné.

„Netušila jsem, že bys chtěla být novinářka, kterou zajímá globální zdraví.“ Ve tváři jí doslova cuká rozčilením nebo možná nechutí se mnou mluvit, těžko říct.

„Píšu na volné noze. Ten článek vyšel před dvěma týdny, jak jsi ho našla?“

„Je na internetu, takže to není úplně tajný materiál. Upozornila mě na něj Alanna.“

Debilní Alanna. Jak jinak.

„Je to něco, co jsem napsala a poslala už před několika měsíci. Dostala jsem tip od Dominicka.“

„Od Harryho Dominicka?“

„Jo.“

„Harry o tom ví?“

„Harry ví, že mě baví psát a že se snažím hledat příležitosti, tak o mně řekl Dominickovi. Nechápu, v čem je problém.“

„Problém je Lucy v tom, že jsi napsala článek o Cabo San Lucas, ale nezmínila jsi v něm našeho *klienta* z Cabo San Lucas, hotely Las Ventanas al Paraiso. Ty jsi především zaměstnankyně *The Suitest*. Máš vůbec ponětí, jak teď vypadáme? Co když to uvidí Sonja? Jsem si jistá, že by se mnou Harry souhlasil, kdyby ten článek četl, což zjevně neudělal,“ vrčí Melissa přes semknuté rty a já vidím, jak moc si užívá možnost pořádně mě ponížit. Slyšet ji vypouštět z pusy tolik zlomyslných slov namísto toho, abych je četla napsané v dlouhých kousavých odstavcích jejích zpráv, je znepokojivé. Je vidět, jak moc je sama se sebou spokojená, že to zvládla osobně.

„Hotely Las Ventanas jsem v tom článku zmínit nemohla, Melisso. Je to můj klient. Nebylo by to ani objektivní, ani profesionální.“

„Tohle není profesionální,“ probodne prstem mé virtuální já na obrazovce. „Zmiňuješ tam Casa Dorada, a to je jeden z největších konkurentů Las Ventanas. Zbláznila ses? Prosím tě, řekni mi, že to nešlo do tisku.“

„Ne.“

„Ach, díky bohu,“ vydechne tak mocně, jako bychom se právě vyhnuli jaderné válce s Íránem. „Ten článek musí okamžitě pryč z internetu.“

„To myslíš vážně?“

„Velice vážně, Lucy.“ Melissa si založí blede, ochablé paže a namíří svůj společensky úzkostný pohled někam za mé levé rameno.

„Melisso, ten článek měl podnítit k zamyšlení nad současnými dovolenými v tropických zemích a virem zika. S mým postojem k hotelům Cabo to nemá nic společného. Ani to není o hotelích Cabo. Ten druhý hotel jsem zmínila jen proto, že se v něm rozšířila nákaza virem. Takže tomu resortu ani nedělám dobrou reklamu.“

„To je mi jedno. Kdyby to viděla Sonja, mohli bychom přijít o klienta. A když se tak moc pokoušíš o psaní, nevím, proč pracuješ v *obchodním*...“

„Melisso, je to jen *jeden* článek. Dobře víš, že ráda píšu. Nezávazně sem tam vezmu nějakou zakázku, i pro *The Suitest* jsem loni napsala jeden

příspěvek. Ale práci na obchodním miluju.“ V ústech ucítím kovovou pachut lži, jen co mi vyklouzne ze rtů.

Poslední tři roky žiju v téhle lži, přiživované Harryho počáteční radou: *Chceš psát o cestování? Pak je tohle pro tebe dobrý začátek, drahoušku, a zároveň otevřené dveře. Pracuj rok na obchodním, nasbírej kontakty, a pak šup rovnou do redakce, snadno a rychle.*

Ale nebylo to ani snadné, ani rychlé. Rok utekl jako voda a jediné volné místo v redakci dali kmotřence vydavatele. Ředitel redakce magazínu *The Suitest* a Harryho přítel Vance souhlasil, že mě nechá psát měsíční recenze na místní bary nebo restaurace, ale dlouho to nevydrželo. Jen co se Melissa dozvěděla, že na stránkách *The Suitest* vyšel můj článek o novém střešním baru hotelu William Vale, nelenila a informovala Vance, že pracuju pro ni v obchodním oddělení a na výpomoc s projekty redakce nemám čas. Harry mě uklidňuje, že si s tím nemám dělat hlavu a být trpělivá. Mám zařídit, aby mě Melissa měla ráda. *Haha*. Melissa mě nenávidí a je jedno, jak tvrdě pracuju nebo kolik prodám reklamy. Ta mě bude nenávidět pořád.

„Lucy,“ štěkne Melissa. „Tímto jsi velice vážně překročila hranice, ten článek musí zmizet, okamžitě. Zavolej Dominicovi, nebo s kým jsi pracovala v *Departures*, a ať ten článek do večera stáhnou.“

„Myslím, že bych o tom měla nejdřív aspoň říct Harrymu.“

„Harry už bohužel není tvůj vedoucí. Ani už neřídí klientský účet Las Ventanas.“

„Ale...“

„Skončily jsme.“ Melissa si otočí notebook obrazovkou zpět před sebe a předstírá, že se okamžitě zabrala do práce. A to je můj problém s obchodem. Je plný prchlivých, namyšlených lidí, jako jsou Melissa a Alanna, kteří se vyžívají v tom, když můžou z ničeho vyrobit problém. Zákazník je pro ně polobůh a chovají se, jako by zachraňovali jeho osud, a tím pádem i osud celého světa. A přes Harryho podporu i povýšení, které prakticky znamenalo jen to, že se v názvu mé pozice vyměnilo slovo *koordinátorka* za *vedoucí*, to nemám do redakce o nic blíž než před třemi lety. Obzvlášť ne teď, když mi šéfuje Melissa. Jenže tahle práce mi platí účty a těch sto

padesát dolarů, co jsem dostala za článek pro *Departures*, mě nijak zvlášť nevytrhlo.

Opustím Melissinu kancelář, popadnu tašky a na cestě ven potlačím velkou chuť trefit Alannu něčím do hlavy. Mé jméno v magazínu *Departures* pro mě znamenalo obrovský pokrok ve srovnání s ostatními články, které jsem na volné noze psala. Poté, co mi Dominick ten článek dohodil, jsem několik víkendů strávila rešeršemi a psaním. Bylo to přece pro *Departures!* To je v podstatě to samé jako luxusní magazíny *Travel + Leisure* nebo *Condé Nast Traveler*, tedy minimálně stejná liga. V žádném případě nedovolím, aby Dominick článek stáhl.

Venku je dusno a Madison Avenue je úplně ucpaná, ale nějakým zázrakem se mi podaří chytit taxi. Schůzka s Melissou mě zdržela a já mám strach, že kdybych se pokusila jet metrem, nikdy ten vlak nestihnou.

Stanice Penn je něco jako fetácké doupě mezi newyorskými dopravními uzly, šedivé krysí bludiště bez oken a s nízkými stropy. Je vždycky tak přečpané lidmi, že člověk sotva pohne rukama. A já za sebou táhnu kufr, v ruce velkou nákupní tašku, kabelku a také tašku se svatebním darem pro Bree a Evana z obchodního domu Bergdorf Goodman (pořád nemůžu uvěřit, že se tam *Bree* registrovala), takže než najdu volné místo ve vlaku, co odjíždí v 11:02 směř Tewksbury v New Jersey, jsem skrz naskrz propocená.

Na klíně mi zavrtní mobil.

DANE: Vrať se, kotě.

Ježišmarjá. Jedna z mých nejlepších kamarádek se zítra *vdává*, zatímco já chodím s Danem: surfováním posedlým skejťákem, který si myslí, že se jmenuje Kotě, neustále „zapomíná“ peněženku a na jednom ze svých nádherných svalnatých ramen má velkými písmeny vyvedené tetování NEMLUV O TOM, BUĎ TÍM. Taková je holt prazvláštní realita života v pětadvaceti: nově objevená hrozba, že na všem, jako je práce, lidé, rozhodnutí, záleží tak jako zřejmě nikdy předtím. Promarněný čas je luxus, který si už zkrátka nemůžu dovolit.

Sleduju, jak se mi za okny vlaku vzdaluje město. Zavřu oči, jsem hrozně unavená, ale vím, že neusnu. Nikdy nemůžu spát a je jedno, jakým prostředkem cestuju. Na to, abych četla, jsem příliš rozčilená, a tak poslouchám Fleetwood Mac a modlím se, aby mi nějakým zázrakem zmizely fialové pytle pod očima dřív, než dorazím do Tewksbury.

Teď když už sedím ve vlaku a opravdu tam jedu, jsem příliš rozrušená, než abych myslela na Melissu a článek v *Departures*, a co budu dělat. Protože Bree si bere Evana. Bree si bere Evana a *on* tam bude; *my* tam budeme, a já bez doprovodu, takže vážně nevím, jestli to zvládnu. Nevinnost je čím dál horší, známá bolest vyvolává nepříjemné dějá vu. Stejný svíravý strach, s jakým jsem žila celá léta.

Předsvatební hostina vypukne už za několik hodin, a ačkoliv Bree slíbila, že se jí zúčastní jen hosté nevěsty a rodina, mohla se splést. Když to říkala, neměla v ruce seznam hostů.

Pořád na něj nemůžu myslet, aniž bych přitom taky nemyslela na sex. Dokonce i poté, co se odplavila spousta emocionálního nánosu, záležitosti těla neustále číhají někde poblíž. Zavřu oči a v myšlenkách jsem zase s ním. Na všech čtyřech a on za mnou. Vybavuju si jeho hladový výraz a nemá to nic společného s láskou nebo s tím, že by se mi po něm stýskalo. Je to prostě syrové a živočišné a já na to myslím ráda. Na takovém sexu je něco, co se mě nechce pustit, něco, co způsobuje, že se mi vzpomínky na něj čas od času vrací, jako něco chronického. Nebyl jediný, kdo mě takhle šukal, jen byl první.

Znovu mi zabzučí mobil. Je to zpráva ve skupinové konverzaci s Jackie a Pippou. Dnes ráno přiletěly z Los Angeles.

PIP: Myslím, že jsme blízko, ale náš řidič Uberu je trochu zmatený. Jak se píše Toombsberry, Lucy? Toombsbury? Nemůžeme se dočkat, až si tě k sobě pořádně přimáčkne!!!

Tewksbury, napíšu a odešlu. Pod všemi těmi obavami se neskutečně těším, že se znovu uvidím s Jackie a Pippou. Liju do sebe vodu z litrové láhve, co jsem si koupila v drogerii, a připomínám si, že si musím dát trochu pohov. Kdyby si bývala Bree brala kohokoliv jiného než Evana,

všechno by bylo, jak má být. Byla bych v pořádku, normální kamarádka a družička, a ne panikařící zpocená troska, co se nevejde do šatů značky „Autoportrét“ velikosti 34. Už nemám velikost 34 a po třech letech terapie a nespočtu rozhovorů se svou výživovou poradkyní o tom, jak škodlivý vliv může mít hubnutí na mou plodnost, jsem s tím smířená, ovšem ne na téhle svatbě. Tady to bude muset být velikost 34.

Panikařím tak trochu i proto, že přicházím o Bree, to je mi jasné. Protože jsem se musela dívat, jak si balí svou polovinu našeho bytu, kde jsme spolu dva roky bydlely, a pak jak se ke mně stěhuje *Julie* se svými načančanými polštářky na gauč a příliš hlasitým mixérem.

Vlak vjíždí do stanice Tewksbury, a jak brzdí, tepání v hlavě zesiluje. Srpnové počasí je i tady horké, ale díky bohu ne tak vlhké jako na Manhattanu. Mávnu na první taxík, který projíždí kolem, a vybavím řidiče adresou domu Evanových rodičů. S Bree se rozhodli, že svatbu udělají v Evanově rodném městě v New Jersey, a ne v Ohio ve městě Darbydale, kde se narodila a vyrostla Bree. *Výhodnější poloha – jen kousek za městem – pro všechny to bude jednodušší*, vysvětlila mi Bree. Co ale zůstalo nevyřčeno: Evanův dům je dechberoucí sídlo porostlé břechtanem v jedné z nejdražších příměstských oblastí New Jersey. Anebo to někdo řekl nahlas, asi ano. Bree nepochází z příliš movité rodiny a nijak se tím netají. Díky skvělým známkám získala stipendium na střední školu Choate a pak i na Bairdově vysoké škole. Bree je ale pravý opak zlatokopky, nikdy by si Evana nevzala pro peníze. Od začátku se snažila být nezávislá, a dnes je z ní bankéřka v J. P. Morgan. Co se peněz týče, obešla by se i bez Evana.

Evanův dům stojí usazený v travnatém svahu na konci dlouhé a klikaté příjezdové cesty. Je nádherný a nejméně dvakrát větší, než je náš dům v Cold Spring Harboru. Nechám řidiče, ať projede mou Visa kartu čtečkou, a pak vytáhnu všechny svoje krámy ven z taxíku. Jsem jak nějaká šílená dáma se spoustou tašek. Na pomoc mi spěchá člověk, co vypadá jako komorník. Obrovská a vzdušná vstupní hala se táhne až na druhou stranu domu. Na terase rozeznávám Breein profil. Povídá si s Evanovými rodiči, s kterými jsem se potkala už na zasnubním večírku v Pierre. Bree má

blondaté vlasy stažené do nízko posazeného drdolu a na očích tmavé, stylové sluneční brýle, které jsou zřejmě nové.

Jak tak sleduju novou, sofistikovanější verzi Bree, jak mluví se svým budoucím tchánem a tchyní, nemůžu si pomoci a propadám nostalgii. Vzpomínám na holku, kterou jsem potkala před sedmi lety, ten první večer po příjezdu na vysokou. Odhodlaná bojovná Bree, co nikdy neměla sex a nikdy nezkusila drogy.

Vysoká mi nechybí. V podstatě jsem sbalila diplom a vrhla se k vypůjčenému stěhováku nacpanému k prasknutí. Přesto se mi při vzpomínce na ten první večer zhoupne žaludek, protože pro mě to byla srdeční záležitost.

Matka stála ve dveřích mého pokoje na koleji, přešlapovala z jedné nohy na druhou a rozhlížela se kolem, jako by měla pocit, že ještě na něco zapomněla. Otec byl v klidu. Jako obvykle se usmíval stylem – *mně se líbí všude*. Sedla jsem si na své čerstvě povlečené lůžko, protože pokoj byl tak maličký, že nebylo kam jinač si sednout. Naproti mně seděla na své posteli moje spolubydlící, tenistka z Wiltonu v Connecticutu, Jackie Harper. Její rodiče odjeli už před několika hodinami a já jsem si přála, aby to ty moje už taky napadlo.

„Jo, málem bych zapomněla,“ řekla CJ. Z obří kabely vytáhla litr dietní coly, láhev Absolutky a postavila je na jeden z psacích stolů. Pak mi věnovala otravně spokojený pohled. Měl to být její dárek na rozloučenou, její pokus o smír, a taky chtěla ukázat světu, že je *cool máma*.

Na Jackie to udělalo dojem. Ovšem hluboká vráska na čele táty prozrazovala, že v tomhle se svou ženou nesouhlasí. Jenže můj táta by se CJ nikdy nepostavil.

„Když už máte pít alkohol, ať máte svůj,“ vysvětlila CJ. „Nikdy nepijte nic, co někde na večírku jen tak stojí na stole. Takhle lidi končí zdrogovaní a zneužití. A jestli chcete zkusit drogy, klidně mi zavolejte a ptejte se, na co chcete. Nejsem úplný dinosaur, vím, že na výšce se experimentuje.“

Otec pevně stiskl rty a podíval se na hodinky. Tuhle stránku CJ jsem neviděla, ani nepamatuju, obvykle mi alkohol zakazovala. Jenže snažit se vyznat v její nepředvídatelné osobnosti bylo jako snažit se objednat si jídlo z menu napsaného neznámými znaky. Myslím, že se jen snažila udělat dojem na Jackie. Jednak proto, že si myslela, že je hezká, a taky proto, že její máma měla na sobě mokasíny Gucci.

„Lucy,“ obrátila se ke mně CJ se založenýma, opálenýma štíhlýma rukama a doširoka otevřenýma modrýma očima. „Máš poslední šanci. Jsi si *jistá*, že chceš na Baird? Nemusíš studovat vysokou až v Kalifornii, víš. Kdybys sis vybrala nějakou školu na východním pobřeží, taky bys byla pryč z domu, ale mohla by ses vídat s přáteli a se svou sestrou, kdykoliv bys chtěla. Nechceš se nad tím ještě zamyslet?“

CJ vždycky ráda kladla podobné dotazy. Nelogické, na které nelze odpovědět. Už jsem si vybalila; ona už mi ustlala postel, s dokonale ostrými nemocničními rohy. Orientační schůzky pro prváky už byly taky v běhu. To jen CJ ještě nepřekousla, že jsem dala přednost Bairdu před Dartmouthem (což, zdá se, šokovalo hodně lidí). Jenže ona nechápala jednu věc. Kdybych se co nejdřív neodstěhovala co nejdál od ní a našeho státu, sesypala bych se.

„CJ...“ ozval se otec. Všimla jsem si, jak se začal ošívát. Byl to dlouhý den.

„Dobře, dobře. *Uf*.“ Podívala se na mě. „Jen mi prostě bude hrozně chybět. Kurva, Bene. Už máme z domu obě děti.“

CJ mluvila dost sprostě. Což bylo docela fajn, protože když jsme vyrůstaly, moje starší sestra Georgia a já, mohly jsme nadávat, jak se nám zlíbilo. Když jsme šly ven, dokázaly jsme se ovládnout, ale CJ ne, a její slovník byl někdy dost velká ostuda.

Jackie seděla na posteli, žvýkala žvýkačku, listovala uvítacími materiály pro prváky, ale bylo mi jasné, že poslouchá.

„A ještě jedna věc.“ CJ vytáhla z tašky malou bílou krabičku a podala mi ji. Uvnitř byly dvě malé zlaté náušnice, písmena *L* a *A*, mé iniciály.

„Do těch nových dírek,“ vysvětlila CJ. Když jsem si v létě nechala znovu propíchnout uši, hrozně kvůli tomu vyváděla. Podle ní to bylo

„extrémně nevkusné“. Ovšem teď se zřejmě rozhodla vzít mé druhé dírky v uších na milost.

„Díky, CJ, jsou krásný.“

CJ sebou trhla. Už si zvykla, že jí neříkám mami, neříkám jí tak už léta. Ale pořád to nemá ráda, obzvlášť když to slyší někdo cizí. „Lidi si budou myslet, že jsem tvoje macecha,“ komentovala to jednou. Pokrčila jsem jen rameny, protože od té doby, co provedla Neodpustitelnou věc, mi bylo jedno, co si myslí.

„To jsem ráda. Zkus si je.“

Nasadila mi je a pak mě objala tak pevně, že jsem skoro nemohla dýchat. Na to, jak je malá, má děsnou sílu – to má z těch svých lekcí pilates. Nasála jsem vůni jejího šampónu Fekkai a polkla knedlík, co mi rostl v krku. Neviděla jsem jí do tváře, ale podle trhaného, nepravidelného dechu jsem poznala, že pláče. Kousla jsem se do tváře, abych nezačala taky.

S tátou je to snazší. Objal mě tak, jak to dělá vždycky – nadzdvihl mě nad zem a řasami mě polechtal na tváři, motýlí polibek. Tvář mu jako obvykle voněla jeho oblíbenou vodou po holení. Pak mě postavil zpátky na zem a já jsem si ho pořádně prohlédla. Laskavé modrošedé oči, tmavé vlasy prokvetlé šedinami. Byla jsem tak vděčná, že ho mám. Tohle jsem už k CJ necítila.

„Buď tu hodná, Fifi,“ mrkl na mě. Rodiče mi tak říkali od té doby, co jsem se jako dvouletá promenádovala po domě se slunečními brýlemi a péřovým boa, jejich malá Fiflenka.

Když konečně odjeli, podívaly jsme se s Jackie na sebe. Náš pokoj byl malinký, ale byl jen náš. Při pomyslení, že si konečně můžu dělat, co chci, mě zašimralo v břicho. Mohla jsem chodit spát, kdy jsem chtěla, nemusela jsem se nenápadně plížit z domu, ani nikoho prosit o svolení. Podle toho, jak se tvářila Jackie, mi bylo jasné, že se cítí stejně. Obě jsme byly současně nadšené a lehce vyděšené.

Rozhodly jsme se, že vodku od CJ nenecháme déle zahálet. Jackie nám namíchala nápoje do hrnků, které si přivezla z domu, a jeden mi pak omylem převrhla do postele. Vylepšená dietní cola jen zasyčela a já jsem

sledovala, jak se hnědá tekutina vsakuje do mého nového bílého povlečení. CJ ho koupila v luxusním obchodním domě Saks, bylo od nějakého evropského návrháře, kterého měla ráda. CJ vždycky moc utrácela za věci, jako je povlečení. Ale otci to zřejmě nikdy nevadilo.

Jackie si zakryla pusou dlaní: „Do prdele! Jsem pitomá. Promiň, Lucy.“

Pokrčila jsem rameny, bylo mi to jedno. A tak trochu mě potěšilo, že snaha CJ vyšla vniveč. „To se vypere.“

„Raději bych to vyprala hned, pro jistotu. Jsem pitomá,“ zopakovala Jackie.

„Ne, to fakt nejsi.“

Jackie stáhla mokré povlečení. Dokonalé nemocniční rohy už nebudou nikdy znovu takhle dokonalé. Já se neobtěžuju ani pořádně poskládat pokrývku, což CJ nesnáší.

Bylo mi jasné, že se Jackie cítí hrozně, a přála jsem si, aby to tak nebylo. Sledovala jsem ji, jak politá místa ošetřuje přípravkem na skvrny. Byla krásná takovým tím idylickým způsobem – modrooká blondýna, která svůj vzhled umí nosit s lehkostí, ale vás jím přitom ohromí, přesně jako CJ a Georgia. Moje sestra se CJ podobá mnohem víc než já. Já mám hnědé vlasy a šedomodré oči po tátovi, tmavší než zářivé, blankytně modré oči CJ a Georgie. Lidé mi říkají, že jsem hezká, ale vím, že nejsem tak hezká jako Georgia. Říkají mi, že vypadám jako její hnědovlasá verze, nikdo ovšem nikdy neřekl, že by Georgia vypadala jako blondatá verze Lucy.

Jackie trvala na tom, že mi povlečení vypere (modrá krev, to se pozná). Zatímco odběhla do prádelny, namíchala jsem nám nové drinky. Když se vrátila, sedly jsme si každá na svou postel, povídaly si a aspoň půl hodiny hrály hru „a toho znáš?“, protože Wilton v Connecticutu není tak daleko od mého rodného města Cold Spring Harbor na Long Islandu. Díky vodce jsme mluvily rychleji a o hlubších tématech tak dlouho, až jsme skončily natažené na postelích. Jediným oknem, ze kterého jsme měly výhled na palmy a fialový hřeben pohoří San Gabriel v nadcházejícím soumraku, nám mezitím do pokoje vklouzlo poslední denní světlo. Hory pro mě ještě tehdy byly něco nového. Při pomýšlení na jejich možnosti, na vše, co mohly slíbit, jsem se zachvěla.

S Jackie se mi povídalo stejně lehce jako se svou nejlepší kamarádkou Lydií. Bylo mi jasné, že co se spolubydlící týče, měla jsem velké štěstí. Georgina spolubydlící v prváku na Yale pocházela z farmy v Kansasu. Sestra mi pak vyprávěla, jak si kromě kuřat a bio ovoce neměly o čem povídat.

„Máš skvělou mámu,“ řekla Jackie a ukázala na zpolá vypitou láhev vodky.

To jsem jako obvykle nechtěla slyšet. Jackie jsem to ale neměla za zlé, protože kdybych CJ neznala, asi bych si o ní myslela to samé.

Jackie otevřela notebook a pustila píseň *Rhiannon*. Už jsem o té holce vůbec nepochybovala.

„Máš ráda Fleetwood Mac?“ zeptala se, když viděla, jak se usmívám.

„Kdybych mohla jít na oběd s jediným člověkem na světě, byla by to Stevie Nicks.“ Zastrčila jsem si pramen vlasů za ucho a doufala, že to neznělo jako nacvičená věta. Takhle jsem odpověděla v osobní eseji, která byla součástí přihlášky na Dartmouth (a divím se, že mě za takovou odpověď přijali, Stevie není na Dartmouth dost velká intelektuálka ani náhodou). Na hudbě kapely Fleetwood Mac jsem vyrostla. Poslouchala jsem je denně, jako kázání, obzvláště během toho špatného roku, který následoval po Neodpustitelné věci. Poslouchaly jsme s Lydií album *Rumours* od začátku do konce, a přitom jsme kouřily v okně její ložnice. Tedy, já jsem kouřila, Lydia nikdy.

Jackie se zazubila: „Stevie je královna.“

Díky vodce mi příjemně ztěžkly končetiny a já jsem měla pocit, že takhle můžu zůstat a povídat si s Jackie už navždy. Ptala se mě na kluky, jestli jsem s někým chodila, tak jsem jí ze své minulosti vysypala „kapitolu Parker“, a dala si záležet, aby to znělo tak, že mi na něm záleželo. Ve skutečnosti mi to bylo jedno, dokonce mě o Parkerovi nudilo mluvit. Mnohem víc mě zajímá milostný život druhých lidí, a tak jsem se rychle Jackie zeptala na ten její. V létě se prý rozešla se svým klukem ze střední. Měl jít studovat na vysokou do Virginie, a ani jeden nestáli o vztah na dálku.

Chystala jsem se položit další otázku, ale dveře od pokoje se rozlétly dokořán a dovnitř vešla vysoká dívka s dlouhými, lesklými černými vlasy a očima tak křišťálově modrými, že vypadaly uměle. Následovala ji hubená dívka s dobřela vyšisovanými blond vlasy v barvě slaných krekrů.

„*Konečně*, Bree,“ vyhrkla čerňovlasá dívka. „Myslím, že jsme našly normální lidi.“ Prsty si projela vlasy a obrátila se ke mně a k Jackie. „Mám dojem, že jsem zaslechla *Rhiannon*. Všimly jste si, že všichni na našem patře jsou buď cizinci, nebo lesby s dredy?“

„*Pippo*, takhle bys neměla mluvit,“ napomenula ji blondýna. Přenesla váhu na jednu nohu a založila si bledé, jako nitka tenké paže v bok. Boky aby u ní člověk taky pohledal.

„Proč ne? Já proti lesbám nic nemám. Moje sestřenice je lesba. I já jsem si chvíli myslela, že jsem. Jen chci říct, že s lidmi, co si udělají něco takového s vlasy, nemám nic společného.“

„Ne všechny lesby mají dredy,“ poznamenala blondýna.

„To já vím, Bree.“

Tmavovláska se na nás podívala a protočila oči. „Jsem Pippa McAllister. A tohle je Bree Benson.“

Jackie a já jsme se představily.

„Bydlíte spolu?“ zeptala se jich Jackie.

„Ne,“ odpověděla Bree. „Já mám samostatný pokoj v Pitney. Radši bych ale byla tady v Kaplanově budově, to je mnohem hezčí kolej. Pippu jsem potkala minulý týden, byly jsme na stejné seznamovací akci pro prváky.“

Přikývla jsem. Součástí orientačního týdne pro studenty prvních ročníků na Bairdu byly výlety s tábořením, organizované týden před začátkem semestru. Nebyly povinné, takže jsem se nepřihlásila. Nesnáším táboření. A ukázalo se, že Jackie je na tom stejně.

„Otec mě přinutil, ať jedu,“ povzdechla si Pippa. „Bylo to fakt brutální. Dvě z holek v naší skupině si neholily podpaží. *Díky bohu*, že jsem našla Bree.“

Z Pippina chování zjevně vyplývalo, že byla na střední škole populární. Vypadala jako někdo, kdo si dělá, co chce, a možnými následky se moc

netrápí. Hned se mi líbila. Možná i proto, že schopnost říct si, že na všechno kašlu, mi chyběla. Přestože se vážně chci na všechno vykašlat, i když se přesvědčím, že na to vážně kašlu, ve skutečnosti tomu tak nikdy není.

„A já bydlím tady,“ pokračovala Pippa. „Moje spolubydlící je ze Seattlu. Přijela i se svým klukem, takže je s ním pořád někde pryč. Když za ní jednou přišel k nám do pokoje, klidně se tam přímo přede mnou muchlovali. Byl to *hnus*. Je to takovej ten týpek, co mají ty obrovské díry v uších.“

„Tunely,“ opravila ji Bree. Sedla si k mému psacímu stolu a přehodila si jednu nohu, tenkou jako špejli, přes druhou. Byla tak hubená, že vypadala jako třináctiletý kluk. „Už jste holky jedly? Co takhle objednat si pizzu? Umírám hladem.“

„Já si *nemůžu* dát pizzu,“ zakňourala Pippa. „Už jsem dneska měla muffin a sendvič. Fakt nechci přibrat klasických pět prváčků.“

„Pippo, ráno sis dala bezlepkový muffin a z mého sendviče sis jednu ukousla, můžeš být v klidu.“

„Tobě se to řekne. Ty můžeš jíst, co chceš, a nikdy nepřibereš ani deko.“

Prohlédla jsem si Pippu v černých bavlněných šatech. Tlustá nebyla ani náhodou, ale ani tak super hubená jako Bree. Tak nějak bych popsala svoje tělo, dokud se Pippa neobrátila ke mně a Jackie a neřekla: „Jenže vy dvě jste taky jako tyčky. Ach jo, to není fér. Stárnu a přestává mi fungovat metabolismus.“

Mrkla jsem na svoje stehna. Byla opálená, ale najednou se zdála macatější. Baculatější než stehna Jackie, a rozhodně baculatější než ta Breeina. Na tradičních „pět prváčků kilo“ jsem si ani nevzpomněla. Víím, že se o tom jednou zmínila Georgia, ale jen tak mimochodem: *nevynutelných pět kilo, co nabere každý prvák na vejšce, kvůli všemu tomu pivu a pizze*.

Předtím jsem si na seznamovacím barbecue dala cheeseburger a misku zmrzliny. CJ jen tak dořabala do bramborového salátu. Nikdy jsem nemusela přemýšlet nad tím, co jím, ale možná je načase začít.

„Každopádně,“ obrátila Pippa list. „Máme za úkol najít další lidi na večírek. Pozval nás jeden kluk a řekl, ať přivedeme další prvačky. Vlastně

řekl ‚čerstvé maso‘, což je sice hnus, ale co, je to večírek, ne? Šly byste? Je to v domě v Hutchinsově ulici.“

„Jasně,“ odpověděla Jackie.

„Ted? Máme se převléct?“ Pořád jsem na sobě měla džínové kraťasy a bílé tílko, umouněné po celodenním stěhování. Pippa a Bree měly letní šaty a Pippa měla namalované oči a něco lesklého na rtech.

„Jestli chceš,“ pokrčila rameny Bree.

„Ne, prostě pojďme,“ řekla Jackie. Rozmotala si svůj blond drdol a pak si ho znovu smotala a vstala z postele. V tmavě modrém triku a sportovních kraťasech vypadala jako nádherná divoška – ten typ, kterými jsou kluci úplně posedlí. Chtěla jsem si aspoň převléct tričko a nalíčit si řasy, ale nic jsem neřikala. Nechtěla jsem vypadat jako nějaká povrchní fiflena, co nemůže jít na večírek bez make-upu.

„Dáme si panáka, než vyrazíme, co vy na to?“ řekla Pippa a ukázala na láhev Absolutky. „Jestli to nevadí tomu, čím je.“

„Moje,“ řekla jsem. „Jen si dej.“

Všechny čtyři jsme si přihnuly z láhve. Když byla na řadě Bree, na chvíli zaváhala, pak se napila a tvář se jí zkroutila znechucením.

„Fuj.“ Podala láhev Jackie.

„Zvykneš si,“ pronesla Pippa.

„Zvykne?“ zeptala se Jackie.

„Na střední jsem moc nepila,“ zamrkala Bree oříškově hnědýma očima.

„Zato tady budeš mít spoustu času to dohnat,“ usmála se Jackie.

„Cos na té škole dělala, když jsi nepila a nesouložila? Bydlela jsi přece na internátu. Tohle tam lidi dělají, ne?“

„Ty jsi nemožná, Pippo.“ Bree uhnula očima a pak se podívala na mě s Jackie. „Chodila jsem na střední školu Choate a většinu času se jen učila jak divá, abych dostala stipendium na univerzitu. Nechci, abyste mě litovaly, jen jsem vám to chtěla říct,“ dodala tak rychle, jako by to měla naučené předem. Pak sklopila pohled a zkroutěně se usmála. „Ale ano, musím se zbavit věnečku.“

„Rozhodně bys o něj neměla přijít jen tak s někým,“ namítla Jackie.

Souhlasně jsem přikývla, ale bylo mi Bree líto. Bylo vidět, že jí to není příjemné. Mně by se rozhodně nelíbilo začít studovat na vysoké a být pořád panna.

„Dámy, my to pro ni zařídíme,“ culila se Pippa. „A to s někým pořádným. Jsi nádherná, Bree, můžeš si dovolit nasadit latku pěkně vysoko.“

Já bych o Bree neřekla, že je *nádherná*, spíš *roztomilá*, s těmi svými pihami a malým nosíkem. Ale bylo mi jasné, že se tím Pippa snaží odčinit fakt, že se kvůli ní cítila Bree nesvá. Breeina krása byla zdůrazněna především její štíhlou postavou. Tehdy jsem si uvědomila, že hubení lidé prostě vypadají líp.

Jackie si ještě jednou přihnula vodky a mně se zhoupl žaludek očekáváním. Jdeme na večírek a nemusím spěchat domů. Už mi asi nikdy nikdo nepříkáže, v kolik se mám večer vrátit. Cítila jsem, jak se mi zvedají koutky rtů a usmívám se. Nahmatala jsem v uších nové náušnice a točila jsem si s nimi, zatímco jsem čekala, až na mě přijde řada a budu si moct loknout vlašné vodky. Jackie mi podala láhev a já jsem se zachvěla, jak mi tekutina stékala do žaludku. Nic nového, na střední jsem si užila spoustu vodky, nejdřív jen tak pro zábavu a pak abych si trochu otupila smysly. Ale věděla jsem, že teď to bude jiné.

Alkohol mi příjemně stoupal do hlavy. Pořád jsem si hrála s náušnicemi a pak je na sobě zahlédla v zrcadle na dveřích. *L.A.* Vypadaly draze, určitě to bylo pravé zlato. Popravdě se mi moc líbily (miluju vkusné monogramy), jenže tyhle přímo křičely, že jsou *dárek od CJ*. Nikdy nebudou nic jiného. Nenápadně jsem je vytáhla z uší a cestou z pokoje jsem je zahodila do koše.